

Arrest

nr. 54 691 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 19 december 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 november 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tweede verzoekster diende op 9 april 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 11 mei 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van de tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater). Het vernietigingsberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 18 augustus 2009 (RvV 18 augustus 2009, nr. 30 423).

1.5. Eerste verzoekster kwam op 14 mei 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.6. Op 19 mei 2009 diende tweede verzoekster een derde asielaanvraag in.

1.7. Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van de derde asielaanvraag van tweede verzoekster een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

1.8. Tweede verzoekster diende op 25 mei 2009 een vierde asielaanvraag in.

1.9. Op 4 juni 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van de vierde asielaanvraag van tweede verzoekster een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

1.10. Tweede verzoekster diende op 17 november 2009 een vijfde asielaanvraag in.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam naar aanleiding van de vijfde asielaanvraag van tweede verzoekster op 16 december 2009 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater). De vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 26 februari 2010 (RvV 26 februari 2010, nr. 39.390).

1.12. Op 10 juni 2010 diende verzoekster voor de zesde maal een asielaanvraag in.

1.13. Op 19 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 20 oktober 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen. Deze luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Karabulak, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. In oktober 1999 kwam uw echtgenoot, K.(...) B.(...), om bij een explosie aan de controlepost "Kavkaz". De ordediensten verdachten hem ervan verantwoordelijk geweest te zijn voor deze explosie en daarom werd u twee keer ondervraagd door hen. Daarna had u geen problemen meer met de ordediensten omwille van uw echtgenoot. Om verdere problemen te vermijden vertrok uw zoon R.(...) in 2002 naar Kazachstan. Sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog verbleef u samen met uw drie dochters bij familieleden in Karabulak. Op 24 november 2007 vielen leden van de ordediensten hun huis binnen. Ze wilden de zoon van uw familieleden, M.(...) Ad.(...) (O.V. 6.198.073), arresteren. Hij had dezelfde dag deelgenomen aan een demonstratie van jongeren in Nazran en werd daarom verdacht van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. De leden van de ordediensten gedroegen zich erg gewelddadig bij deze arrestatie. De jongere broer van Ad.(...) werd zelfs zo zwaar geslagen dat hij hierdoor invalide is geworden. Uw dochter, K.(...) A.(...) (O.V. 6.198.078), kwam tussenbeide en zei enkele woorden in het Tsjetsjeens. Daarom namen de ordediensten haar ook mee voor ondervraging. De burens stelden daarop een brief op met de uitleg dat u en uw dochters slechts op bezoek waren bij de familieleden van Ad.(...) en dat jullie met deze zaak niets te maken hadden. Enkele uren later werd uw dochter A.(...) vrijgelaten. Ad.(...) werd pas na enkele dagen tegen betaling vrijgelaten. Hij dook onmiddellijk ergens onder. U was bang dat de ordediensten zouden terugkomen en uw dochter A.(...) opnieuw zouden meenemen. Daarom sliep ze 's nachts bij kennissen. De wijkagent kwam nog verschillende keren bij jullie langs op zoek naar Ad.(...). Ad.(...) besloot om het land te verlaten en hij stelde uw dochter A.(...) voor om met hem mee te gaan. In

december 2007 vertrokken ze samen naar België waar ze asiel aanvroegen. Na hun vertrek bleven de ordediensten langskomen bij de familieleden van Ad(...). Ze brachten verschillende convocaties op naam van uw dochter A(...) en ook op uw naam. In januari 2008 ging u daarom op een appartement in Karabulak wonen. Uw twee andere dochters verbleven na het vertrek van uw dochter A(...) op verschillende plaatsen in Ingoesjetië. Op een nacht in maart of april 2008 vielen enkele gewapende en gemaskerde mannen uw appartement binnen. Ze doorzochten alles en hebben u ernstig mishandeld. Na het vertrek van de mannen werd u door uw familieleden naar het ziekenhuis gebracht waar u enkele dagen verbleven hebt. Op uitnodiging van een vriendin vertrok u in de zomer van 2008 samen met uw twee dochters naar Moskou. Daar kreeg uw dochter K(...) echter problemen met een jongen die lid was van een groep Skinheads. U keerde daarom in december 2008 terug naar Ingoesjetië en ging weer bij uw familieleden wonen. De wijkagent kwam in januari of februari 2009 opnieuw langs bij jullie. In april of mei 2009 vielen de ordediensten nog een keer het huis binnen van uw familieleden. Ze waren op zoek naar uw dochters. U besloot het land te verlaten. In mei 2009 vertrok u met de wagen vanuit Karabulak naar een onbekende plaats. Daar bent u in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt waarmee u naar België gereisd bent. U kwam in België aan op 14 mei 2009 en u hebt op dezelfde dag asiel aangevraagd. Uw vader, B.(...) A.(...) (O.V. 6.057.018) en uw broer, B.(...) D.(...) (O.V. 5.233.185) verblijven ook in België. Na uw aankomst in België hebt u van familieleden vernomen dat uw twee andere dochters die nog in Ingoesjetië zijn twee keer beschoten werden in het dorp Jandirka. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw dochter, K.(...) A.(...) (O.V. 6.198.078). In het kader van haar asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw dochter werd als volgt gemotiveerd:

(...)

Het door u voorgelegde document, met name uw intern paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

Met betrekking tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van uw vader, B.(...) A.(...) (O.V. 6.057.018) en uw broer, B.(...) B.(...) (O.V. 5.233.185), kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat gezien de vaststellingen van ongeloofwaardigheid in uw hoofde, en gezien u geen verband legde tussen hun asielrelazen en de door u verklaarde asielmotieven, een zelfde beoordeling van uw asielmotieven niet kan worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van gemengde Ingoesjetisch-Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Karabulak, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. U diende op 19 december 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 21 november 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U vroeg op 9 april 2009 voor de tweede maal asiel aan in België. Op 11 mei 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 19 mei 2009 diende u een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten waarna de Dienst Vreemdelingenzaken op dezelfde dag een beslissing tot weigering van inoverwegingname nam. U vroeg op 25 mei 2009 voor de vierde maal asiel aan in België. Op 4 juni 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. U diende op 17 november 2009 een vijfde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten waarna de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 december 2009 een beslissing tot weigering van inoverwegingname nam. Op 10 juni 2010 vroeg u voor de zesde maal asiel aan in België. Sinds uw eerste asielaanvraag bent u niet meer teruggekeerd naar uw land van herkomst.

Na de deelname van uw neef, M.(...) Ad.(...) (O.V. 6.198.073), aan een demonstratie in Nazran in november 2007, wordt u ook gezocht door de ordediensten. U wordt er namelijk van verdacht informatie door te geven aan de rebellen. Na uw vertrek uit Ingoesjetië kwamen de ordediensten nog regelmatig langs bij uw familieleden op zoek naar u. Er zijn verschillende convocaties op uw naam toegekomen. Uw moeder, K.(...) L.(...) (O.V. 6.432.132), en uw twee zussen kregen zelf ook problemen met de ordediensten omwille van u. In mei 2009 kwam uw moeder om die reden naar België en vroeg ze asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: drie convocaties en twee internetartikels.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U bent sinds uw eerste asielaanvraag niet meer teruggekeerd naar de Russische Federatie. Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde nog steeds gezocht te worden door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Ter staving van uw beweerde vervolgingsproblemen legde u drie convocaties neer en twee internetartikels.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds geoord

eeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon weerhouden worden. Er werd namelijk vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie naar aanleiding van de demonstratie in november 2007 te Nazran waaraan uw neef Ad.(...) had deelgenomen niet in overeenstemming waren met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte. Daarnaast ondermijnt het feit dat uw neef Ad.(...) zijn asielaanvraag stopgezet heeft en vrijwillig teruggekeerd is naar zijn land van herkomst ook uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten. Bovendien is het niet aannemelijk dat u niet kon uitleggen op welke manier uw neef er dan blijkbaar zonder enig probleem in geslaagd is om terug te reizen naar zijn land en dat u ook geen informatie kon verschaffen aangaande zijn actuele situatie. Verder kon er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u als Tsjetsjeense vluchteling omwille van uw origine gediscrimineerd werd in Ingoesjetië.

Er dient verder te worden vastgesteld dat de nieuwe documenten die u in het kader van uw zesde asielaanvraag voorlegt ter staving van de verklaarde asielmotieven de gedane vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen.

Zo blijkt uit twee van de door u voorgelegde convocaties slechts dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige en er staat verder niets in over de reden of over de zaak waarin u werd opgeroepen. In de derde convocatie staat zelfs niet eens vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen. Daarenboven bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van de betrokken convocaties. Zo wist u niet eens van welke periode deze convocaties dateerden of wanneer u zich volgens deze convocaties moest gaan aanmelden. U kon evenmin met zekerheid zeggen bij welke instantie u zich precies moest gaan aanmelden. U dacht slechts dat het bij het parket en de MVD was. U wist verder niet op welk adres noch bij welke persoon u zich moest aanmelden. U ging er gewoon van uit dat u in de drie convocaties werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, omdat dit volgens u altijd op die manier vermeld staat in dergelijke convocaties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 5). Aangezien deze convocaties de kern van de door u verklaarde vervolgingsvrees raken, dient in bovenstaande vaststelling van een dermate gebrekkige kennis van de inhoud van deze documenten een blijf van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsvrees te worden gezien.

Deze vaststellingen bevestigen dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven. Bijkomend dient gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat in Ingoesjetië en Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren en dat hiervoor doorgaans tussenpersonen worden ingeschakeld.

U legde nog twee internetartikels voor met betrekking tot verschillende personen die in Ingoesjetië gedood werden door de autoriteiten. U verklaarde dat één van hen uw neef Zurab is en dat de andere vermelde personen vrienden van u waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 6). Deze twee artikels kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen echter evenmin herstellen, aangezien ze geen verband met uw persoonlijk asielrelaas aantonen. U verklaarde trouwens zelf dat er geen rechtstreeks verband bestaat tussen de problemen van de personen die vermeld worden in de artikels en uw eigen problemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 6). Daarenboven bevatten deze artikels ook geen informatie die vermag de appreciatie van de veiligheidstoestand in Ingoesjetië door het Commissariaat-generaal te wijzigen of te weerleggen.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingsvrees wordt gevonden in de vaststelling van verschillende opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u zelf niet hebt deelgenomen aan de demonstratie in Nazran en dat u vóór de inval van de ordediensten in uw huis niet eens op de hoogte was van de deelname hieraan van uw neef Ad.(...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2009, p. 12). Tijdens het gehoor in het kader van uw zesde asielaanvraag stelde u echter in strijd met deze verklaringen duidelijk dat u samen met uw neef Ad.(...) naar Nazran gegaan bent en dat u aanwezig was tijdens deze demonstratie zonder dat u evenwel effectief hebt deelgenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 2-3). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u gewoon bij uw huidige verklaringen waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 3).

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u voorts dat de ordediensten jullie huis binnengevallen zijn twee dagen na de demonstratie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2009, p. 12-13). Bij uw zesde asielaanvraag stelde u daarentegen dat deze inval de nacht na de demonstratie plaatsvond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 4). Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, had u geen afdoende uitleg hiervoor. U beweerde slechts het zich niet meer precies te herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 4).

U stelde tijdens uw eerste asielaanvraag dat u werd meegenomen naar het politiekantoor in Karabulak waar u enkele uren werd vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2009, p. 13). In het gehoor in het kader van uw zesde asielaanvraag verklaarde u aanvankelijk dat u niet meer wist door welke ordedienst u werd vastgehouden. U dacht wel dat het ergens in Nazran was, maar daar was u ook niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, beweerde u opnieuw het zich niet meer te herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 6) hetgeen wederom geen afdoende uitleg is.

Daarenboven bevatten uw verklaringen ook nog een tegenstrijdigheid met de verklaringen die afgelegd werden door uw moeder waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u dat u na uw vrijlating niet thuis durfde blijven wonen uit angst dat de ordediensten zouden terugkomen om u opnieuw te arresteren. Daarom verbleef u overdag bij verschillende vrienden en kennissen elders in Karabulak. 's Nachts ging u soms wel thuis slapen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 3-4). Uw moeder stelde daarentegen dat u in die periode overdag soms wel naar huis kwam, maar zeker niet 's nachts, omdat jullie juist bang waren dat de ordediensten op een nacht opnieuw zouden binnenvallen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Kitiyeva Larisa, d.d. 13/09/2010, p. 9). U had geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/09/2010, p. 4). Met betrekking tot de geheugenproblemen die uw moeder aanhaalde waardoor ze zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Kitiyeva Larisa, d.d. 13/09/2010, p. 10, 12), kan worden opgemerkt dat ze deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kan hieruit niet afgeleid worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheid aan de eventuele geheugenproblemen van uw moeder te wijten zou zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeeltot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw moeder, K.(...) L.(...) (O.V. 6.432.132), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeksters merken op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het feit dat de neef Ad. zijn asielaanvraag heeft stopgezet en vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst zonder dat werd uitgelegd op welke wijze deze terugkeerde en wat zijn actuele situatie is, afleidt dat er geen vrees voor vervolging is. Volgens verzoeksters komt men hier zeer snel tot ongefundeerde conclusies. Verzoeksters stellen dat zij niet weten wat de actuele situatie is van hun neef om de simpele reden dat zij niet weten waar hij is en zij geen informatie over hem hebben. Verzoeksters beweren dat zij niet kunnen vertellen wat zij niet weten en opperen dat hij zich mogelijks bij een rebellenbeweging heeft aangesloten of de dood heeft gevonden, maar er kan niet volgehouden worden dat dit aantoonde dat er geen vrees voor vervolging is in hoofde van verzoeksters. Indien de neef zich zou hebben aangesloten bij een rebellenbeweging zou dit de vrees voor vervolging nog doen toenemen. Volgens verzoeksters dient ook objectief te worden vastgesteld dat eiseres en haar dochter van het vrouwelijk geslacht zijn en dus minder weerbaar zijn tijdens conflicten, waardoor de vrees voor vervolging in hunnen hoofde meer aanwezig is en blijft.

Tegen het argument dat de door tweede verzoekster aangebrachte convocaties niet aanduiden in welke hoedanigheid noch om welke reden zij wordt opgeroepen, stellen verzoeksters dat het niet de gewoonte is om aan te duiden dat men opgeroepen wordt als verdachte. Er mag bovendien niet vergeten worden dat de man van eerste verzoekster die omkwam tijdens een explosie, werd verdacht van een terroristische daad. Verzoeksters wijzen op de situatie van de neef waardoor de hele familie verdacht werd, waardoor het mogelijk is dat de convocaties ook in het kader van dat onderzoek werden opgesteld. Het is niet vreemd dat tweede verzoekster niet op de hoogte is van de inhoud van de

convocaties aangezien deze niet door haarzelf, maar door haar moeder werden ontvangen in Tsjetsjenië. Bijgevolg stelt tweede verzoekster dat zij onmogelijk uit het hoofd kan weten wanneer zij werd opgeroepen, in welke periode zij de convocaties ontvangen zou hebben en waar of bij welke persoon of op welk adres zij zich diende aan te melden. Ter duiding van de gang van zaken in Ingoesjetië en Tsjetsjenië en hun eigen asielrelaas brengen verzoeksters twee internetartikels bij die de problemen van haar neef Z. en andere vrienden bevestigen.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid nopens de deelname van tweede verzoekster aan de demonstraties in Nazran stellen zij dat zij enkel bij de demonstratie aanwezig was, maar er niet aan deelnam waarbij verzoeksters opperen dat er wellicht verwarring is ontstaan tussen de aanwezigheid en de actieve deelname en deze nuance tijdens het interview is verloren gegaan.

Aangaande de tegenstrijdigheid van tweede verzoekster betreffende het ogenblik van de inval in het huis van de ordediensten, verhelderen verzoeksters dat tweede verzoekster de exacte datum nooit heeft geweten en eerste verzoekster deze datum preciseerde en verklaarde dat dit de dag van de demonstratie was. Hierin kan volgens verzoeksters dus geen tegenstrijdigheid worden gezien.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid nopens de plaats waar tweede verzoekster werd vastgehouden, stellen verzoeksters dat tweede verzoekster zo goed als ze kon op de vragen van het CGVS trachtte te antwoorden. Zij wist niet waar zij in de camionette zonder ramen naartoe werd gebracht en ze was in shock waardoor ze niet naar de dingen keek. Ze merkte ergens Karabulak op en ging er daarom van uit dat ze daar werd vastgehouden. Het gaat enkel om een vermoeden.

Ten slotte beweren verzoeksters dat er met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent de plaats waar tweede verzoekster bleef slapen een zwart-wit situatie wordt gemaakt van de concrete realiteit. Verzoeksters stellen dat zij zelden thuis bleef slapen, de dag doorbracht bij vrienden, overdag naar huis ging en ook bleef slapen bij deze vrienden.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvoert dat verzoekster geen bewijzen aanbrengt van haar geheugenproblemen, wijzen verzoeksters op het uitgebreid medisch getuigschrift van dr. B. waaruit volgens hen blijkt dat tweede verzoekster aan een ernstige vorm van PTSD lijdt met een ernstige depressie en hallucinaties. Volgens verzoeksters beïnvloedde dit in wezenlijke mate de correctheid van de door haar verstrekte informatie. Op grond van de nota van de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties over de bewijslast zijn verzoeksters van mening dat een coherent relaas op zich al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijs geen andere bewijzen kan voorleggen. Verzoeksters wijzen er vooreerst op dat er geen enkel correct voorbeeld van een tegenstrijdigheid in de beslissing staat, hoogstens wat onduidelijkheden. Verder beweren verzoeksters dat niet zeer vele manifeste tegenstrijdigheden, doch slechts één tegenstrijdigheid werd vastgesteld die bovendien eerder een onduidelijkheid dan een tegenstrijdigheid is. Verder haalt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens feiten aan die strijdig zijn met het asielrelaas. Tweede verzoekster kan twee internetartikels voorleggen die getuigen van het geweld in de streek waar vrienden mee te maken hebben en die getuigen van de problemen waarmee haar neef te kampen heeft. Dit is een belangrijk element omdat dit aantoonst dat de familie gelinkt wordt aan 'het veroorzaken van problemen'. Verzoeksters wijzen er ten slotte op dat de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat zij zijn eigen verhaal bevestigen, dat de verklaringen van verzoeksters coherent, plausibel en niet haaks staan op algemeen gekende informatie en dat het hen niet duidelijk is welke bewijzen zij redelijkerwijs nog kunnen aanbrengen.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeksters daarin de schending aanvoeren van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters zetten niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepaling uit de vreemdelingenwet schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De beslissing in hoofde van eerste verzoekster is gebaseerd op de vaststelling dat zij zich op dezelfde asielmotieven baseert als tweede verzoekster en dat er bijgevolg niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dat de erkenning in hoofde van haar vader B.B. en haar broer B.B. geen invloed heeft op haar situatie gezien zij geen verband legde met hun asielrelazen.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de complexe situatie in Ingoesjetië een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk maakt. Er wordt vastgesteld dat tweede verzoekster zich voor haar zesde asielaanvraag opnieuw beroept op de problemen die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft ingeroepen en die ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd vastgesteld dat de documenten die zij in het kader van haar zesde asielaanvraag heeft ingediend, deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de neergelegde convocaties waarbij wordt opgemerkt dat hierin geen informatie staat over de reden of de zaak waarin tweede verzoekster werd opgeroepen en in de derde convocatie zelfs niet weergegeven is in welke hoedanigheid zij werd opgeroepen. Bovendien spreidde tweede verzoekster slechts een gebrekkige kennis tentoon over de inhoud van de convocaties en blijkt uit de objectieve informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat in Ingoesjetië en Tsjetsjenië eender welk document van ambtenaren kan worden gekocht. Hieruit wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsvrees van tweede verzoekster. Aangaande de internetartikels die werden neergelegd wordt in de bestreden beslissing gesteld dat ze geen verband houden met haar persoonlijk asielrelaas en kunnen deze de appreciatie van de algemene veiligheidstoestand in Ingoesjetië niet doen wankelen. Verder werden volgens de bestreden beslissing tegenstrijdigheden vastgesteld omtrent de deelname van tweede verzoekster aan een demonstratie in Nazran, over het moment van de inval van de ordediensten in hun huis en over haar vasthouding. Er werd tevens een incoherentie vastgesteld tussen de verklaringen van tweede verzoekster en deze van haar moeder over de plaats waar tweede verzoekster 's nachts verbleef wanneer ze niet thuis durfde blijven wonen. De geheugenproblemen die de moeder van tweede verzoekster aanhaalde werden blijkens de bestreden beslissing niet met een medisch attest gestaafd, waardoor niet bewezen is dat deze tegenstrijdigheid aan geheugenproblemen te wijten zou zijn. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet komt de commissaris-generaal op grond van de beschikbare informatie tot het besluit dat er actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaande uit een bedreiging voor het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een willekeurig conflict.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Door een aantal hypothetische verklaringen af te leggen over de lotgevallen van Ad., de neef van tweede verzoekster, en hun onwetendheid over diens actuele situatie te bevestigen, maken verzoeksters niet concreet aannemelijk dat er in hunnen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Door louter het tegendeel te beweren van wat reeds in de beslissing naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van tweede verzoekster werd vastgesteld, met name dat de vrijwillige terugkeer van Ad. hun beweerd vrees voor vervolging ondermijnt, tonen zij in het kader van tweede verzoeksters derde asielaanvraag niet aan dat hieruit een vrees voor vervolging zou

voortvloeien. Het ongestaafde betoog van verzoeksters dat de vrees voor vervolging in hunnen hoofde meer aanwezig is en blijft omdat zij van het vrouwelijk geslacht zijn, wordt niet betrokken op de bestreden beslissing en is bovendien van elke ernst ontdaan.

2.7. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoeksters *a posteriori* -verklaring dat het niet de gewoonte is aan te duiden dat men opgeroepen wordt als verdachte en hun hypothetische betoog dat de convocaties zouden kunnen kaderen in een onderzoek naar de ganse familie, is geenszins bij machte de anomalieën op te heffen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden vastgesteld met betrekking tot de neergelegde convocaties. Bovendien merkt de Raad op dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Tweede verzoekster blijkt echter niet op de hoogte van de inhoud van de convocaties en stelt zij dat zij ze nooit heeft bekeken. Zij heeft ook geen idee waar ze zich volgens de convocaties zou moeten aanmelden (dossier K.A., 6de AA, stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p. 5). De Raad stelt vast dat verzoeksters verder niets inbrengen tegen de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in Ingoesjetï en Tsjetsjenië eender welk document van ambtenaren kan worden gekocht (dossier K.A., 6de AA, stuk 12, Antwoorddocument, Russische Federatie/Tsjetsjenië, valse documenten). Het ongestaafde betoog van verzoeksters dat het niet de gewoonte is om aan te duiden dat men opgeroepen wordt als verdachte en het feit dat de ganse familie verdacht zou worden en dat tweede verzoekster afwezig was toen de convocaties ontvangen werden waardoor zij onmogelijk uit het hoofd kan weten op welk adres zij zich diende aan te bieden, vormen geen overtuigende argumenten die het gebrek aan garanties omtrent de authenticiteit van deze stukken kunnen ombuigen. Aangezien deze convocaties de kern betreffen van hun asielrelaas, mag van verzoeksters worden verwacht dat zij een betere kennis hebben van de inhoud ervan. Met betrekking tot de internetartikels die verzoeksters bijbrengen om hun asielrelaas te stofferen, merkt de Raad op dat zij zelf hebben verklaard dat de problemen van de erin vermelde personen niets te maken hebben met hun problemen (dossier K.A., 6de AA, stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p. 6), waardoor niet kan worden aanvaard dat zij op grond hiervan gelinkt worden aan "het veroorzaken van problemen". Het betoog van verzoeksters vormt bijgevolg geen bewijs van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeksters beperken zich tot het minimaliseren van het individuele belang van deze tegenstrijdigheden en wijzen op de nota van de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties. Verzoeksters verliezen echter uit het oog dat deze incoherenties, indien ze tezamen worden beschouwd en indien ze worden bekeken in het licht van de andere motieven van de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van het vervolgingsrelaas verder op de helling zetten. De nuanceringen die verzoeksters aanbrengen zijn immers niet bij machte de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.9. Met betrekking tot het medisch attest betreffende eerste verzoekster dat verzoeksters in bijlage bij hun verzoekschrift hebben gevoegd, merkt de Raad vooreerst op dat het niet door dr. B., doch door dr. F.V.L. werd opgesteld. Verder merkt de Raad op dat dit attest reeds dateert van 9 december 2009 maar uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster dit attest reeds eerder had neergelegd (dossier K.L., stuk 17, Documenten), noch van de inhoud ervan enige melding had gemaakt tijdens haar gehoor (dossier K.L., stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/09/2010). Bovendien merkt de Raad op dat uit dit attest niet kan worden besloten dat door verzoeksters gediagnosticeerde PTSD de correctheid van haar verklaringen zou worden beïnvloed, zoals zij beweert. In het kader van onderhavige procedure is het stuk bijgevolg niet dienstig. Voor de beoordeling van eventuele medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming dient eerste verzoekster een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.10. Verzoeksters vragen in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters brengen echter geen gegevens aan die nopen tot een andere beoordeling van hun asielrelaas in het licht van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeksters relaas niet geloofwaardig werd geacht, kunnen zij zich niet langer steunen op dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de

vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen verder niets in tegen de beoordeling van de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat de situatie in Ingoesjetië actueel niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals vermeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (stuk 12, Landeninformatie, SRB, Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië).

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3, 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN